

## USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobce: **Společenství vlastníků jednotek Garáže Archeologická, IČO 28520718**  
sídlem Archeologická 2621/5, 155 00 Praha 5  
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Mašínem  
sídlem Karlovo náměstí 285/19, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **RG-parking s. r. o., IČO 27630986**  
sídlem Vlastec 7, 397 01 Vlastec

### **o ochranu vlastnického práva,**

k odvolání žalované proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 2. 2021,  
č. j. 6 C 138/2018-250,

### **takto:**

- I. Usnesení soudu prvního stupně **se** ve výroku II. o náhradě nákladů řízení **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci usnesení na náhradě nákladů řízení 25 986,40 Kč k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Mašína, žalobce je povinen zaplatit žalované do tří dnů od právní moci usnesení na náhradě nákladů řízení 14 776 Kč.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

### **Odůvodnění:**

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zastavil řízení (výrok I.) a uložil žalované, aby žalobci zaplatila na náhradě nákladů řízení 33 825 Kč (výrok II).
2. Rozhodnutí bylo s odkazem na § 96 odst. 1 a 2 o. s. ř. odůvodněno tím, že se žalobce vůči žalované domáhal uložení povinnosti (1) žalované zdržet se bránění volnému, bezplatnému a nerušenému užívání vjezdu na střechu a střechy budovy, bránění volnému přístupu osob a volnému, bezplatnému a nerušenému vjezdu a výjezdu vozidel na střechu této budovy za účelem parkování vozidel na střeše budovy č. p. xxx, postavené na pozemku parc. č. xxx, v katastrálním území Xxx, obec Praha, odstranit technické zařízení, které brání volnému přístupu osob a vjezdu a výjezdu vozidel na střechu budovy č. p. xxx, postavené na pozemku parc. č. xxx, v katastrálním území Xxx, obec Praha, za účelem parkování vozidel, a to (2) závoru umístěnou na dolní části vjezdové rampy, bránu umístěnou na střeše budovy č. p. xxx, přívody inženýrských sítí do brány, a to (3) přívody elektrické energie a datové kabely umístěné na budově č. p. xxx, postavené na pozemku parc. č. xxx, v katastrálním území Xxx, obec Praha. Soud prvního stupně rozsudkem ze dne ze dne 21. 1. 2019, č. j. 6 C 138/2018-100, žalobě částečně vyhověl a zčásti ji odmítl. K odvolání žalované Městský soud v Praze, jako soud odvolací rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, č. j. 28 Co 156/2019-144, tak, že rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil a zrušil jej ve výroku II. v části, ve které bylo žalované uloženo odstranit závoru umístěnou na dolní části vjezdové rampy na střeše budovy č. p. xxx, způsob využití garáž, postavené na pozemku parc. č. xxx, v katastrálním území Xxx, obec Praha, a odstranit přívody inženýrských sítí do brány, a to přívody elektrické energie a datové kabely umístěné na budově č. p. xxx, způsob využití garáž, postavené na pozemku parc. č. xxx, v katastrálním území Xxx, obec Praha, a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, jinak jej i v tomto výroku potvrdil. Proti rozsudku Městského soudu

v Praze podala žalovaná dovolání, které bylo usnesením ze dne 25. 8. 2020, č. j. 21 Cdo 703/2020-214, odmítnuto. Při jednání dne 26. 2. 2021 vzal žalobce žalobu co do zrušené části zpět, přičemž žalovaná se zpětvzetím souhlasila, když uvedla, že závoru již odstranila, tak aby nebránila vjezdu.

3. Výrok o náhradě nákladů řízení byl odůvodněn s odkazem na § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 o. s. ř. s tím, že žalobce byl ve věci úspěšný co do povinnosti zdržet se bránění volnému, bezplatnému a nerušenému užívání vjezdu na střechu a střechy budovy, bránění volnému přístupu osob a volnému, bezplatnému a nerušenému vjezdu a výjezdu vozidel na střechu této budovy za účelem parkování vozidel na střeše budovy č. p. xxx, postavené na pozemku parc. č. xxx, v katastrálním území Xxx, obec Praha. Dále byl žalobce úspěšný co do odstranění závory, neboť žalovaná uvedla, že závoru odstranila. Naopak byl žalobce neúspěšný co do odstranění přívodů inženýrských sítí do brány (přívody elektrické energie a datové kabely). Soud prvního stupně tedy uzavřel, že žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů z 1/3 sporu. Z tohoto důvodu soud prvního stupně podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právního tarifu (advokátního tarifu), dále jen „AT“, přiznal žalobci celkem 33 825 Kč, a to za 9 úkonů právní služby a 9 režijních paušálů včetně 21% sazby daně z přidané hodnoty, jakož i za 1/3 zaplaceného soudního poplatku ze žaloby.
4. Proti tomuto usnesení, ale jen proti výroku II. o náhradě nákladů řízení, podala žalovaná včasné odvolání, ve kterém namítla, že z průběhu řízení bylo patrné, že žaloba v části, ve které se jednalo o odstranění závory, byla nesmyslná, neboť závora bránila žalobci v přístupu pouze několik týdnů v roce 2009, a to když byl vjezd uzavřen především z důvodu opravy účelové komunikace navazující na komunikaci vjezdu budovy, přičemž žalobce se užívání vjezdu a střechy budovy ani nijak nedomáhal a v případě, kdyby nedošlo ke zpětvzetí v této části žaloby, měla připraveny důkazy k prokázání těchto skutečností. Podle jejího názoru tedy nelze tuto skutečnost připisovat žalobci jako dosažení úspěchu v řízení. Souhlasila však se soudem prvního stupně stanoveným poměrem náhrady nákladů řízení, brojila pak jen vůči samotnému výpočtu výše náhrady nákladů řízení, neboť podle jejího názoru tato výše měla činit 21 281 Kč.
5. Žalobce se k odvolání nevyjádřil.
6. Odvolací soud ve smyslu § 212 ve spojení s § 212a odst. 1 a 5 a § 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř. přezkoumal napadené usnesení, aniž by nařizoval odvolací jednání.
7. Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
8. Podle § 142 odst. 2 o. s. ř. měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.
9. Podle § 146 odst. 2 o. s. ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
10. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 31. 5. 1967, sp. zn. 6 Cz 74/67, uveřejněném pod č. 116/1967 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vysvětlil, že právo na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu ve sporu je upraveno v § 142 o. s. ř. Z tohoto ustanovení pak vyplývá, že právo na náhradu nákladů řízení má ten účastník, který měl úspěch ve věci. Pojem věc znamená předmět řízení, jak je určen v návrhu na zahájení řízení, a to v té jeho části, v níž návrhovaatel (žalobce) uvádí, čeho se svým návrhem domáhá (v tzv. petitu podle § 42 odst. 3, § 79 odst. 1, § 80 o. s. ř.). Z uvedeného rozhodnutí se pak jednoznačně podává, že žalobce má ve věci plný úspěch tehdy, pokud soud vyhověl jeho žalobě v plném rozsahu. Podmínkou aplikace § 142 odst. 1 o. s. ř. je okolnost, že žalobce je úspěšný se svým nárokem v celém rozsahu.

11. Ve shora uvedeném rozhodnutí Nejvyšší soud rovněž jednoznačně vysvětlil, že § 146 odst. 2 o. s. ř. se uplatní při rozhodování o náhradě nákladů řízení i tehdy, pokud dojde k zastavení řízení ohledně i jenom části uplatněného nároku a aplikace tohoto zákonného ustanovení není podmíněna zastavením celého řízení. Výslovně v této souvislosti Nejvyšší soud zdůraznil, že ve vztahu k části nároku, ohledně které bylo řízení zastaveno, a která nebyla předmětem meritorního rozhodnutí ve věci samé, nelze rozhodovat podle § 142 odst. 1 o. s. ř., ale v režimu ustanovení § 146 o. s. ř. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 31. 5. 1967, sp. zn. 6 Cz 74/67, uveřejněné pod č. 116/1967 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 22 Cdo 1706/2014, rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na <http://www.nsoud.cz>).
12. Dále platí, že v případě, že žalobce vzal v průběhu řízení žalobu zčásti zpět a soud řízení zastavil, soud přihlédne k tomu, kdo zpětvzetí z procesního hlediska zavinil. Přitom ve smyslu § 146 odst. 2 o. s. ř. je třeba o zavinění zastavení řízení, podle věty první tohoto ustanovení, jakož i o důvodnosti podání žaloby, podle věty druhé tohoto ustanovení, uvažovat výlučně procesně, tedy z hlediska vztahu k výsledku řízení, respektive chování žalovaného k požadavkům žalobce, neboť nárok na náhradu nákladů řízení je nárokem vyplývajícím nikoliv z hmotného práva, nýbrž práva procesního. Smyslem využití této zásady je sankční náhrada nákladů řízení, které by při jeho řádném průběhu nevznikly, uložená rozhodnutím soudu tomu, kdo jejich vznik zavinil [k tomu srov. např. Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 22 Cdo 4308/2013, proti uvedenému rozhodnutí byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost svým usnesením ze dne 18. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2966/2013 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://www.nalus.usoud.cz>), anebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. 29 Cdo 170/2015, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1154/2016].
13. Není však vyloučeno, že ke zpětvzetí došlo pro chování žalovaného i tehdy, nesplnil-li žalovaný (jiný účastník řízení) bezesbýtku to, co bylo žalobním petitem v řízení uplatněno. To ovšem neznamená, že by jakékoliv chování žalovaného mohlo být vykládáno jako příčina zpětvzetí žaloby. Nejde-li přímo o splnění uplatněného nároku, musí i zde být dána přímá příčinná souvislost mezi chováním žalovaného a uplatněným nárokem. Jinak řečeno, musí být napevno postaveno, že důvod, pro něž byla žaloba podána, tak jak je vyjádřen v žalobě, byl následným chováním žalovaného uspokojen; z tohoto pohledu není významný skutečný motiv (důvod) zahájení řízení, ale jen to, co se ze žalobních tvrzení a samotného petitu skutečně podává. Použití § 146 odst. 2 věty druhé přichází v úvahu jen tehdy, je-li příčinou zpětvzetí výlučně (jen) chování žalovaného. Bylo-li touto příčinou chování osoby odlišné (žalobcův nárok uspokojil někdo jiný) nebo chování obou (více) stran v řízení (došlo k dohodě o sporných nárocích apod.), použití tohoto pravidla nepřichází v úvahu; v obou uvedených případech bude o nákladech řízení rozhodováno podle § 146 odst. 2 věty první. Jsou-li zároveň splněny obě podmínky [žaloba (jiný návrh) byla podána důvodně a ke zpětvzetí došlo pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení)], má žalobce (navrhovatel) právo, aby mu žalovaný (jiný účastník řízení) nahradil náklady, které účelně vynaložil na uplatňování svého práva. Jestliže není důvod k postupu podle § 146 odst. 2, platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jež bylo zastaveno [§ 146 odst. 1 písm. b)] (*Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 990 – 991 s.*).
14. Odvolací soud v tomto případě vzal za relevantní skutečnost, že žalobce měl úspěch ve věci co do části (1) týkající se uložení povinnosti žalované zdržet se bránění volnému, bezplatnému a nerušenému užívání vjezdu na střechu a střechy budovy, bránění volnému přístupu osob a volnému, bezplatnému a nerušenému vjezdu a výjezdu vozidel na střechu budovy za účelem parkování vozidel, neboť v této části bylo žalobě rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 21. 1. 2019, č. j. 6 C 138/2018-100, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, č. j. 28 Co 156/2019-144, vyhověno. Ve vztahu k náhradě nákladů řízení ohledně tohoto žalobcova nároku se tedy uplatní zásada uvedená v § 142 odst. 1 o. s. ř.

15. Pokud se týká nároku (2) na odstranění závory na dolní části vjezdové rampy, pak odvolací soud přihlédl k tomu, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 28 Co 156/2019-144, ohledně tohoto nároku konstatoval, že žalovaná tvrdila, že závoru neinstalovala a že žalobě v této části by bylo možné vyhovět pouze tehdy, pokud by bylo prokázáno, že ji žalovaná instalovala v rozporu s oprávněním z věcného břemene dle čl. III. smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 24. 6. 2008. Současně však nebylo lze přehlédnout, že sama žalovaná při jednání soudu prvního stupně dne 26. 2. 2021 v rámci jejího souhlasu se zpětvzetím žaloby ohledně předmětné závory „uznala“ své vlastnictví k závoři a rovněž uvedla, že závoru odstranila tak, aby nebránila vjezdu nahoru, t. j. na část parkoviště. Na základě těchto skutečností bylo lze podle odvolacího soudu dovodit, že v této části byla žaloba podána důvodně a vzata zpět byla pro chování žalované. Ohledně této části žaloby se tudíž při rozhodování o náhradě nákladů řízení uplatní postup podle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.
16. Ve vztahu k žalobcově nároku (3) na odstranění přívodů elektrické energie a datových kabelů vzal odvolací soud za relevantní, že žalobce při jednání soudu prvního stupně dne 26. 2. 2021 zdůvodnil zpětvzetí žaloby ohledně tohoto nároku tím, že žalovaná sama uvedla, že předmětné věci neinstalovala. Z tohoto důvodu bylo možné uzavřít, že v této části žaloby žalobce zavínil, že řízení muselo být zastaveno, a proto při rozhodování o náhradě nákladů řízení týkajících se uvedeného žalobcova nároku se uplatní zásada uvedená v § 146 odst. 2 věta první o. s. ř.
17. Na základě shora uvedeného odvolací soud s ohledem na závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3375/17, podle kterého „[I] procesní úspěch a neúspěch ve věci v souvislosti s částečným zastavením řízení v důsledku zpětvzetí návrhu na zahájení řízení je třeba posuzovat v širších souvislostech a s respektem k požadavku na zachování základních principů spravedlnosti“, dospěl k závěru, že žalobci bylo podle § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. třeba přiznat 2/3 jeho celkové náhrady nákladů řízení a žalované podle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. pak 1/3 její celkové náhrady nákladů řízení.
18. Odvolací soud tak s ohledem na obsah písemných podání právního zástupce žalobce založených ve spisu a průběh řízení před soudem prvního stupně zachycený v protokolech o jednání soudu jako úkony právní služby ve smyslu AT důvodně učiněné žalobcovým právním zástupcem posoudil tyto úkony:
- převzetí a příprava zastoupení na základě plné moci ze dne 24. 1. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT],
  - žaloba ze dne 7. 5. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT];
  - písemné vyjádření ze dne 20. 12. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
  - účast na jednání soudu prvního stupně dne 14. 1. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
  - účast na jednání soudu prvního stupně dne 21. 1. 2019, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí [§ 11 odst. 21 písm. f) AT];
  - písemné vyjádření k odvolání ze dne 31. 5. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
  - účast na jednání odvolacího soudu dne 27. 6. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
  - písemné vyjádření k dovolání ze dne 17. 2. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT],
  - účast na jednání soudu prvního stupně dne 26. 2. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
- sazba mimosmluvní odměny za výše uvedené úkony právní služby podle § 9 odst. 3 ve spojení s § 7 bod 5. AT činila 2 500 Kč, celkem tedy za 8,5 úkonů právní služby činila odměna 21 250 Kč. S ohledem na 9 úkonů právní služby náleželo právnímu zástupci žalobce 9 režijních paušálů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT, celkem 2 700 Kč. Náklady za právní zastoupení žalobce tak činily 23 950 Kč, respektive s připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 5 029,50 Kč činily 28 979,50 Kč. S připočtením zaplaceného soudního poplatku ze žaloby ve výši 10 000 Kč činily žalobcovy náklady řízení 38 979,50 Kč, z čehož 2/3 činí 25 986,40 Kč.
19. Jako důvodně učiněné úkony právní služby právní zástupkyně žalované ve smyslu AT odvolací soud posoudil tyto úkony:
- převzetí a příprava zastoupení na základě plné moci ze dne 7. 9. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT],

- písemné vyjádření k žalobě ze dne 20. 9. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
  - účast na jednání soudu prvního stupně dne 14. 1. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
  - písemné odvolání ze dne 6. 3. 2019 včetně doplnění ze dne 20. 3. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
  - účast na jednání odvolacího soudu dne 27. 6. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. g) AT];
  - písemné dovolání ze dne 10. 1. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a) AT];
- sazba mimosmluvní odměny za výše uvedené úkony právní služby podle § 9 odst. 3 ve spojení s § 7 bod 5. AT činila 2 500 Kč, celkem tedy za 6 úkonů právní služby činila odměna 15 000 Kč. S ohledem na 6 úkonů právní služby náleželo právní zástupkyni žalované 6 režijních paušálů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT, celkem 1 800 Kč.
- Náklady za právní zastoupení žalované tak činily 16 800 Kč, respektive s připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 3 528 Kč činily 20 328 Kč.
- S připočtením zaplacených soudních poplatků z odvolání ve výši 10 000 Kč a z dovolání ve výši 14 000 Kč činily náklady řízení žalované 44 328 Kč, z čehož 1/3 činí 14 776 Kč.
20. Z výše uvedených důvodů s přihlédnutím k tomu, že nebyly dány podmínky ani pro potvrzení, ani pro zrušení napadeného rozhodnutí, odvolací soud podle § 167 odst. 2 ve spojení s § 220 odst. 1 písm. a) za použití § 221a o. s. ř. výrok II. o náhradě nákladů řízení změnil.
21. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť ani jeden z účastníků neměl v odvolacím řízení převážný úspěch.
22. Výrok I. zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

#### **Poučení:**

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 18. května 2021

Mgr. Michael Nippert v. r.  
předseda senátu